

MUNDIAL

El Mundial de Puigcerdà va accontentar ben poca gent

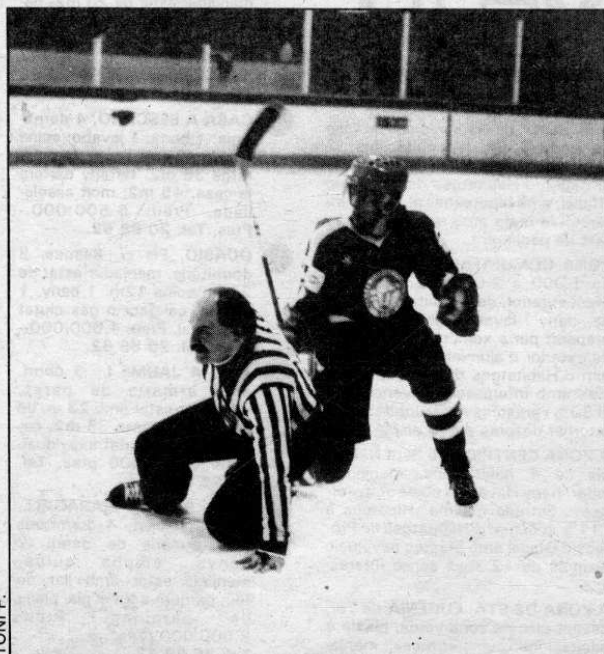
El Mundial «C» de Puigcerdà ja s'ha acabat. El balanç és tristament pobre. Malgrat el vuitè lloc definitiu de la selecció espanyola, pels deu dies que la capital de la Cerdanya s'ha convertit en la del món de l'hoquei, hi ha

hagut temps de veure com la improvisació es convertia en la reina de la festa. L'expulsió de la concentració de l'equip espanyol de cinc jugadors va ser la guspira que va fer esclatar els focs artificials. Vuit jugadors junts en una ma-

teixa habitació, famílies senceres de dirigents espanyols amb la concentració, promeses com cada any que mai no es compleixen. Per acabar-ho d'arreglar, l'organització va posar el llistó tan avall que es van veure desbordats.

La selecció espanyola va fer un vuitè lloc. A la fotografia, el jugador espanyol Toni Enrique, un dels millors de tot el torneig.

L'àrbitre espanyol Lezama que, amb els arbitratges al Mundial, s'acomiadava de la vida activa a l'hoquei-gel.

Puigcerdà va organitzar el Mundial de les tres «C»: a corre-cuita, conflictiu i caòtic

Federació i organització van ser el blanc de les queixes

GIRONA Redacció

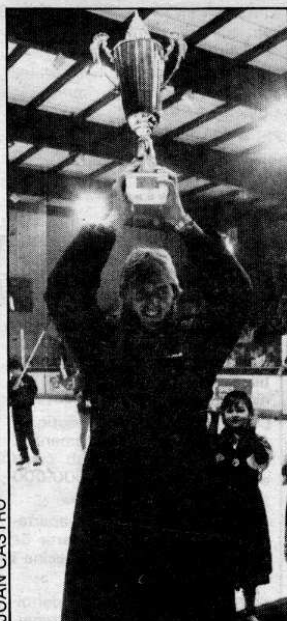
Dir que la secció d'hoquei-gel de la federació espanyola d'esports d'hivern és una olla de grills, és encertat de ple. El mundial de Puigcerdà ha deixat al descobert alguns dels molts problemes que té aquest esport en el nostre país, i l'expulsió de cinc jugadors de la selecció espanyola va ser producte de la tensió existent entre jugadors i federació.

El divendres vint-i-vuit de març, el delegat de la federació espanyola, Carlos Rodríguez del Castillo, comunicava a cinc components del combinat espanyol que havien d'abandonar l'hotel, la selecció i el mundial. «Heu de tornar la samarreta perquè no l'heu suat prou», va dir Rodríguez del Castillo a Tito Marcelino, Iñaki Salegui, Ulpiano Rodríguez, Ignacio Merino i Jordi Pous. Aquest cinc jugadors havien desobeït les ordres de l'entrenador quan, la nit anterior, van tornar a l'hotel tres hores després del termini establert pel tècnic. No va ser aquesta mesura disciplinària la que va encendre la resta dels seus companys d'equip, sinó: «La barra que tenen de dir que aquests cinc no havien suat la samarreta», deia indignat el segon capità de la selecció, Ramon Munitiz.

El expulsions dels cinc jugadors es pot considerar com un exili voluntari d'ells mateixos. Un cop fora del grup, els jugadors es lamentaven de la situació en què es troba aquest esport en el nostre país: «Cada any fan el mateix. Quan es va acabar el campionat de Chamonix de l'any passat, els directius ens van prometre que per a l'any vinent la cosa aniria sobre rodes. Ara, ha arribat el moment d'acomplir les promeses i tornem a estar sense res. Ningú no sap què ha de fer; s'ha començat a preparar el mundial amb el termini d'una setmana; el delegat de la selecció va aparèixer després de quatre dies de concentració; al començament, no teníem ni «sticks» per poder entrenar, ni metge, ni tan sols massatgista; i la federació diu que no hi ha diners. Deu ser per a nosaltres que no hi ha diners, perquè per als directius i les seves famílies sí que n'hi ha, ja que tots estan allotjats a l'hotel on es troba el grup».

Ramon Munitiz carregava encara més fort contra la federació, i en unes declaracions donava noms i cognoms dels dirigents que passaven dies a Puigcerdà: «Radu Enescu, Iñaki Zaldua, Stefan Ionescu, Pepe Arbues, i altres; i alguns amb la dona i els fills».

Les acusacions a la federació

El jugador noruec Ellingsen alça la copa de Campions del Mundial «C» de Puigcerdà.

eren dures, i els sancionats un cop fora del grup no tenien pèls a la llengua a l'hora de proclamar-ho: «Hem estat a l'hotel com si estiguéssim fent la «mili». En

una habitació, hi dormien vuit jugadors i en lliteres, cosa que no fèiem des que havíem estat al servei militar».

Però aquest no és l'únic cas que s'ha produït al Mundial de Puigcerdà i que ha posat de relleu el mal funcionament de l'organització i de la federació. S'ha donat, també, el cas curiós que la totalitat dels àrbitres estrangers que participaven en aquest campionat estaven allotjats en el mateix hotel dels federatius, mentre que els quatre àrbitres espanyols, Lezama, Moñzoa, García i López, eren en un altre establiment, i força pitjor. Aquests quatre àrbitres, davant la negativa de la federació de posar a la seva disposició algun objecte de regal que servis per intercanviar records amb els seus col·legues estrangers —que sí que en portaven—, van haver de pagar de la seva butxaca petits obsequis per oferir als seus companys estrangers, quan aquests els oferien els seus presents.

Possiblement influenciada pel mal funcionament de la federació, l'organització del Mundial de Puigcerdà també va tenir molt per desitjar. L'organització no va funcionar bé, i si les coses a Puigcerdà van tirar endavant, va ser per l'esforç individual de moltes persones que, amb la millor voluntat, intentaven de fer tot allò que podien, i de la millor ma-

nera que sabien.

Un dels casos més curiosos de bona voluntat va ser el que protagonitzà l'encarregat de la taula i les actes dels partits. Bernie, el simpàtic i petit canadenc afincat a la Cerdanya, començava la seva jornada laboral amb el primer partit i no marxava del pavelló fins que havia acabat el darrer. Quatre partits cada dia, a més de dues hores cada partit al costat del gel. Per fer aquesta feina, Bernie rebia 500 pessetes per partit de l'organització, mentre que es feien taquilles de més de cinc-centes mil pessetes per sessió.

Però Bernia podia estar content, perquè encara reia. D'altres, varen treballar de valent a Puigcerdà al llarg de tot el Mundial, i encara abans que comencés i, a part de no rebre ni cinc, encara s'havien de pagar el dinar de la butxaca, perquè no tenien temps d'anar a casa seva.

En la cerimònia de cloenda, tot va ser bonic. Els aplaudiments de la gent van esborrar la foscor de l'organització, però tot podia haver estat molt millor si s'hagués planejat més seriosament. Duen les males llengües que una cosa sí que va funcionar perfectament a Puigcerdà: Va ser el moble-bar instal·lat al despatx del director i al qual tan sols tenien accés els elegits.